

Knjiga proroka Joela i Laodicejska crkva adventista sedmoga dana – broj četrdeset i četiri

Jeff Pippenger

2026-02-10

Broj četrdeset i četiri

Godine 1844. nauk o suboti sedmoga dana bio je oštećen, a zatim posebno naglašen sestri White kada je pogledala u kovčeg saveza. Ona je također zapisala da je u posljednjim danima nauk o utjelovljenju nosio isti nebeski naglasak. Subota sedmoga dana predstavlja osobitu svjetlost iz kovčega kada je započeo protuslikovni Dan pomirenja, a subota sedme godine predstavlja osobitu svjetlost iz kovčega kada protuslikovni Dan pomirenja dolazi svome završetku.

Nauk o utjelovljenju predložen je u posljednjem svetom sazivu u Levitskom zakoniku dvadeset i tri; on je omega sedmodnevnoj suboti, koja je prvi sveti saziv na početku Levitskog zakonika dvadeset i tri. Ta prva subota predstavlja Božju stvaralačku silu, a posljednja subota predstavlja Njegovu obnoviteljsku silu. Ta prva subota predstavljena je brojem „23“, a posljednja brojem „252“.

Ta su dva simbola graničnici Levitskoga zakonika dvadeset i tri, a ujedno su i graničnici mileritske povijesti. Godina 1798. bila je ispunjenje 2.520 godina protiv sjevernoga kraljevstva Izraela, a 2.300 godina ispunilo se 22. listopada 1844. Kada je sestra White bila uvedena u Svetište i promatrala Deset zapovijedi, predočavala je Božji narod posljednjih dana koji slijedi Krista u Svetinju nad svetinjama dok On dovršava svoje djelo pomirenja. Ispit hrama jest ispit slijediti Jaganjca kamo god On ide.

Ovo su oni koji se ne okaljaše sa ženama, jer su djevice. Ovo su oni koji idu za Jaganjcem kamo god on pođe. Ovi su otkupljeni između ljudi kao prvine Bogu i Jaganjcu. Otkrivenje 14,4.

Sestra White, kao proročica, prikazivala je vjerne na početku koji su vjerom ušli u Svetinju nad svetinjama, i time je pružala primjer vjernih na kraju koji vjerom ulaze u Svetinju nad svetinjama i zatim gledaju u kovčeg. Ono što ondje vide obasjano jest nauk o utjelovljenju, dovršenje pomirenja. Vide dva kerubina zakrilitelja koji predstavljaju dvije subote stvaranja i ponovnog stvaranja. Vide 252 s jedne strane kovčega i 23 s druge te prepoznaju da, u skladu sa stvaranjem i ponovnim stvaranjem, 23 predstavlja brak božanstva i čovječstva, a 252 vide kao simbol čovjekove preobrazbe u čovjeka koji je sjedinjen s božanstvom.

Pomirilište nije smjelo biti uklonjeno, stoga je to što je sestra White pogledala unutra bilo posebno otkrivenje, a proročki je taj prikaz više za posljednje dane nego za dane u kojima je ona živjela. Gledanjem se mijenjamo. Ispit hrama jest to da Krist vodi svoj djevičanski narod u svoj hram, korak po korak. Proročke istine predstavljaju korake duž staze koju obasjava poruka Ponoćnog poklika.

Milleritski hram od četrdeset i šest godina jedan je korak.

Ljudski hram „23” (muško i žensko stvori ih) jest stepenica.

Kristovo podizanje svojega hrama u tri dana jest korak.

Spremište je hram u Malahiji.

Nehemija je očistio spremište od Tobijina oskrnuća.

U tom je hramu veliki svećenik Hilkija otkrio spise Mojsijeve za vrijeme obnove u doba kralja Jošije.

Hram koji je Nehemija očistio od oskrnuća isti je hram koji je Krist dvaput očistio od njegova „svetokradnog oskrnuća“, kako navodi sestra White.

Kovčeg iz Millerova sna bio je stepenica.

Kad Krist povede svoje vjerne u Svetinju nad svetinjama, vodi ih, kako je to u prikazu prikazano sestri White, do Kovčega saveza, podiže prijestolje milosti i dopušta im da pogledaju unutra. Kad pogledaju unutra, vide da su i nauk o utjelovljenju i subota sedmoga dana obasjani blagim sjajem. Redak po redak, oni koji prepoznaju nauke koji su „obasjani blagim sjajem” svrstavaju se uz sestru White, ulazeći vjerom u Svetinju nad svetinjama i gledajući u Kovčeg saveza.

Drevni proroci govorili su određenije za posljednje dane nego za dane u kojima su živjeli. Kada ti drevni proroci sami postanu dijelom svjedočanstva, oni predstavljaju Božji narod u posljednjim danima, a Božji narod u posljednjim danima jest sto četrdeset i četiri tisuće. Sestra White možda je najvažniji drevni prorok, jer sva njezina prikazanja predstavljaju alfa-povijest omega-povijesti sto četrdeset i četiri tisuće. Svi proroci prikazuju Ostatak, ali sestra White također predstavlja početnu povijest koja se ispunjava u završnoj povijesti — do u najsitnije slovo.

U alfa-temeljnoj povijesti, sestra White u viđenju biva odvedena u Svetinju nad svetinjama nebeskog svetišta. Kad je ondje stigla, pomirilište na Kovčegu saveza, sjedište koje se nije smjelo ukloniti, bilo je podignuto kako bi sestra White mogla pogledati unutra, gdje je vidjela Deset zapovijedi.

„U Svetinji nad svetinjama vidjela sam kovčeg; na njegovu vrhu i stranama bilo je najčišće zlato. Na svakom kraju kovčega bio je prekrasan kerubin, raširenih krila nad njim. Njihova su lica bila okrenuta jedno prema drugome, i gledali su prema dolje. Između anđela bio je zlatni kadionik. Iznad kovčega, gdje su stajali anđeli, bila je neizmjereno sjajna slava, koja je izgledala poput prijestolja na kojem je prebivao Bog. Isus je stajao kraj kovčega, i kad su se molitve svetih uzdizale k Njemu, kad iz kadionika se uzdizao dim tamjana, On je njihove molitve s dimom tamjana prinosio svome Ocu. U kovčegu su bili zlatni vrč s manom, Aronov štap koji je procvao i kamene ploče koje su se sklapale zajedno poput knjige. Isus ih je otvorio, i vidjela sam Deset zapovijedi napisane na njima Božjim prstom. Na jednoj su ploči bile četiri, a na drugoj šest. Četiri na prvoj ploči sjale su jače od ostalih šest. Ali četvrta, zapovijed o suboti, sjala je iznad svih njih; jer subota je bila odvojena da se drži na čast Božjega svetog imena. Sveta subota izgledala je slavna — oreol slave bio je svuda oko nje. Vidjela sam da zapovijed

o suboti nije bila pribijena na križ. Kad bi bila, i ostalih devet zapovijedi bile bi; i mi bismo bili slobodni prekršiti ih sve, kao što smo slobodni prekršiti četvrtu. Vidjela sam da Bog nije promijenio subotu, jer se On nikada ne mijenja. Ali papa ju je promijenio sa sedmoga na prvi dan tjedna; jer njemu je bilo određeno da promijeni vremena i zakon.” Early Writings, 32.

Nauk o suboti sedmoga dana bio je alfa nauk u temeljnoj povijesti mileritskog pokreta, koji je započeo kao filadelfijski mileritski pokret, zatim se 1856. preobrazio u laodicejski mileritski pokret, a potom 1863. u laodicejsku Crkvu adventista sedmoga dana. Sestra White također prepoznaje omega nauk u povijesti posljednjih dana, kada se laodicejski pokret sto četrdeset i četiri tisuće preobražava u filadelfijski pokret sto četrdeset i četiri tisuće. Svjetla alfe i omega predstavljena su naukom o suboti sedmoga dana i naukom o utjelovljenju.

„Oni koji opće s Bogom hode u svjetlu Sunca Pravde. Ne sramote svojega Otkupitelja kvareći svoj put pred Bogom. Nebeska svjetlost obasjava ih. Kako se približavaju završetku povijesti ove zemlje, njihovo se poznavanje Krista i proročanstava koja se odnose na njega silno umnaža. Oni su od neizmjerne vrijednosti u Božjim očima; jer su u jedinstvu s njegovim Sinom. Njima je Božja riječ nadmašne ljepote i dražesti. Oni uviđaju njezinu važnost. Istina im se otkriva. Nauka o utjelovljenju obasjana je blagim sjajem. Oni vide da je Pismo ključ koji otključava sva otajstva i rješava sve poteškoće. Oni koji nisu bili voljni primiti svjetlo i hoditi u svjetlu neće moći razumjeti otajstvo pobožnosti, ali oni koji nisu oklijevali uzeti križ i slijediti Isusa vidjet će svjetlost u Božjoj svjetlosti.” The Southern Watchman, 4. travnja 1905.

„nauk utjelovljenja” naziva se i „otajstvom pobožnosti”.

I bez prijepora, velika je tajna pobožnosti: Bog se očitovao u tijelu, opravdan u Duhu, viđen od anđela, propovijedan među poganima, uzvjerovan u svijetu, uznesen u slavu. 1. Timoteju 3,16.

„Tajna” je skrivena do posljednjega naraštaja, kada vjerni uviđaju da je nauk o utjelovljenju omega subote sedmoga dana.

Čak i otajstvo koje je bilo skriveno od vjekova i od naraštaja, a sada je očitovano njegovim svetima: kojima je Bog htio obznaniti kakvo je bogatstvo slave ovoga otajstva među poganima; a to je Krist u vama, nada slave. Kološanima 1,26.27.

Prikladno je da upravo Kološanima 1,26 govori o „otajstvu” koje je „bilo skriveno”, ali to se otajstvo „objavljuje” u posljednjim danima. Proročko se svjetlo objavljuje kada se proročanstvo otpečati, kao što je prikazano u Danijelu 12, gdje se na kraju 1.260 dana, u vrijeme svršetka, jedno proročanstvo otpećakuje. Proročanstvo koje je bilo skriveno naraštajima biva otpećaćeno, a to je proročanstvo istina koja je, kada se otpečati, „slava” koja se obznanjuje poganima u vrijeme nedjeljnoga zakona. To je otajstvo Krist u vama, nada slave, što se ispunjava u danima kad odjekuje glas sedmoga trubljenja.

Nego u danima glasa sedmoga anđela, kada on počne trubiti, dovršit će se tajna Božja, kao što je navijestio svojim slugama prorocima. Otkrivenje 10,7.

Sasvim je prikladno da glas sedmoga anđela počne odjekivati desetoga dana sedmoga mjeseca, kao što je prikazano u Otkrivenju 10,7. Sedmi anđeo također je prikazan kao treći jao, a prva dva jao

bila su islam, te tako pružaju dva svjedoka da je treći jao islam. Tajna Božja dovršava se kada truba islama odjekuje.

U povijesti sedme trube nauk o utjelovljenju, koji je tajna Krista u vama, ili sjedinjenje božanstva s čovječtvom, kako je to predstavljeno Kristom kada je na sebe uzeo ljudsko tijelo; kandidati da budu među sto četrdeset i četiri tisuće bit će iskušani glede toga imaju li potrebno ulje i vjeru da uđu u Svetinju nad svetinjama. Ako oklijevaju, tama pada na njih; ako slijede Jaganjca kamo god On ide, bit će vođeni da pogledaju u Kovčeg. U Kovčegu će naći nauk o suboti sedmoga dana i nauk o utjelovljenju.

Koliko god ove dvije doktrine bile značajne, ono na što se usredotočujem nisu svjetla alfe i omega, nego to da je proročica prikazala Božji narod kako ulazi u nebesko Svetište i gleda u kovčeg saveza. Mora postojati točka u povijesti sto četrdeset i četiri tisuće, tijekom posljednjih dana, u kojoj će sto četrdeset i četiri tisuće biti uvedene u Svetinju nad svetinjama kako bi promatrale otvoreni kovčeg.

Ako posjedujete vjeru da proroci prikazuju Božji narod u posljednjim danima, zajedno s vjerom da je sestra White bila jednako nadahnuta, u svakom pogledu, kao i svaki drugi prorok u Bibliji — tada se primjena koju sam upravo iznio mora prihvatiti kao istinita. Sto četrdeset i četiri tisuće moraju slijediti Krista, vjerom, u Svetinju nad svetinjama, kao što sestra White kaže da su vjerni učinili 22. listopada 1844. Tada su se očitovala dva razreda: oni koji su odbili ući vjerom i oni koji su ušli.

„Bilo mi je skrenuta pozornost natrag na naviještanje prvoga Kristova dolaska. Ivan je bio poslan u duhu i sili Ilijinoj da pripravi put Isusu. Oni koji su odbacili Ivanovo svjedočanstvo nisu imali koristi od Isusova učenja. Njihovo protivljenje poruci koja je prorekla Njegov dolazak dovelo ih je u položaj u kojem nisu mogli spremno primiti ni najsnažnije dokaze da je On Mesija. Sotona je naveo one koji su odbacili Ivanovu poruku da odu još dalje, te da odbace i razapnu Krista. Učinivši to, doveli su sebe u položaj u kojem nisu mogli primiti blagoslov na dan Pedesetnice, koji bi ih poučio putu u nebesko Svetište. Razdiranje hramskoga zastora pokazalo je da se židovske žrtve i obredi više neće primati. Velika Žrtva bila je prinesena i prihvaćena, a Duh Sveti koji je sišao na dan Pedesetnice prenio je misli učenika sa zemaljskoga Svetišta na nebesko, kamo je Isus ušao svojom vlastitom krvlju, da izlije na svoje učenike dobrobiti svoje pomirbe. Ali Židovi su ostali u potpunoj tami. Izgubili su svu svjetlost koju su mogli imati o planu spasenja i još su se uvijek uzdali u svoje beskorisne žrtve i prinose. Nebesko je Svetište zauzelo mjesto zemaljskoga, no oni nisu imali nikakva znanja o toj promjeni. Stoga nisu mogli imati koristi od Kristove posredničke službe u Svetome mjestu.

„Mnogi sa stravom promatraju postupanje Židova u odbacivanju i raspeću Krista; i dok čitaju povijest o Njegovu sramotnom zlostavljanju, misle da Ga ljube i da Ga ne bi zaniijekali kao Petar niti razapeli kao Židovi. Ali Bog, koji čita srca svih, stavio je na kušnju tu ljubav prema Isusu za koju su tvrdili da je osjećaju. Cijelo je nebo s najdubljim zanimanjem pratilo kako je primljena poruka prvoga anđela. Ali mnogi koji su tvrdili da ljube Isusa, i koji su prolijevali suze dok su čitali izvještaj o križu, rugali su se radosnoj vijesti o Njegovu dolasku. Umjesto da poruku prime s radošću, proglasili su je zabludom. Mrzili su one koji su ljubili Njegovo

pojavljivanje i isključili ih iz crkava. Oni koji su odbacili prvu poruku nisu mogli imati koristi od druge; niti su imali koristi od ponoćnog poklika, koji ih je trebao pripremiti da vjerom uđu s Isusom u Svetinju nad svetinjama nebeskog Svetišta. A odbacivanjem dviju prethodnih poruka toliko su pomračili svoj razum da ne mogu vidjeti nikakvu svjetlost u poruci trećega anđela, koja pokazuje put u Svetinju nad svetinjama. Vidjela sam da su, kao što su Židovi razapeli Isusa, tako i nazivne crkve razapele te poruke, te stoga nemaju nikakva znanja o putu u Svetinju nad svetinjama i ne mogu imati koristi od Isusova posredovanja ondje. Poput Židova, koji su prinosili svoje beskorisne žrtve, oni prinosе svoje beskorisne molitve odjeljku koji je Isus napustio; a Sotona, zadovoljan tom obmanom, poprima religiozno obilježje i vodi umove tih tobožnjih kršćana k sebi, djelujući svojom silom, svojim znakovima i lažnim čudesima, da ih učvrsti u svojoj zamci.” Early Writings, 259–261.

Sestra White prepoznaje postupni proces kušnje u povijesti Ivana Krstitelja i Krista, koji je završio time da su Židovi bili u potpunoj tami, kako bi prikazala istu povijest u vrijeme milerita, što je alfa-povijest sestre White, drevne proročice posljednjih dana. Kušnja života ili smrti na početku odnosila se na ulazak u Svetinju nad svetinjama ili na odbijanje da se uđe u nju. Odbiti to učiniti proizvelo je istu tamu nad pobunjenicima u mileritskoj povijesti kakva je došla nad buntovne Židove u Kristovoj povijesti.

Isus uvijek kraj neke stvari prikazuje početkom te stvari; stoga, kada je sestra White bila uzeta u Svetinju nad svetinjama i promatrala otvoreni kovčeg, u vezi s kušnjom od 22. listopada 1844., to pokazuje da će sto četrdeset i četiri tisuće biti kušani u tome hoće li slijediti Jaganjca u Svetinju nad svetinjama ili otići u savršenu vječnu tamu. Ta se činjenica temelji na vjeri koja razumije da drevni proroci prikazuju Božji narod posljednjih dana kada i sami postanu dijelom zabilježenoga svjedočanstva. Sestra White prikazuje obje skupine.

„Dok sam bila u tom stanju potištenosti, usnula sam san koji je ostavio dubok dojam na moj um. Sanjala sam da vidim hram prema kojem su mnogi ljudi hrlili. Samo oni koji bi našli utočište u tom hramu bili bi spašeni kada se vrijeme navrši. Svi koji bi ostali vani bili bi zauvijek izgubljeni. Mnoštvo izvana, koje je išlo svojim različitim putovima, rugalo se i ismijavalo one koji su ulazili u hram te im govorilo da je taj plan spasenja lukava obmana, da zapravo nema nikakve opasnosti koju bi trebalo izbjeći. Čak su neke i zgrabili kako bi ih spriječili da požure unutar zidina.”

„Bojeći se da ne budem izvrgnut ruglu, smatrao sam najboljim pričekati dok se mnoštvo ne raziđe ili dok ne budem mogao ući a da me oni ne opaze. No broj se povećavao umjesto da se smanjuje, i bojeći se da ne zakasnim, žurno sam napustio svoj dom i progurao se kroz mnoštvo. U svojoj tjeskobi da stignem do hrama nisam primjećivao niti mario za gomilu koja me okruživala. Ulazeći u zgradu, vidio sam da je golemi hram poduprt jednim neizmjernim stupom, a uza nj je bilo privezano janje, sve iznakaženo i u krvi. Mi koji smo bili nazočni kao da smo znali da je to janje bilo rastrgano i izudarano zbog nas. Svi koji su ulazili u hram morali su doći pred njega i ispovjediti svoje grijehе.

„Neposredno pred Janjetom bila su uzdignuta sjedala, na kojima je sjedilo mnoštvo ljudi koji su izgledali veoma sretni. Svjetlost Neba kao da je sjala na njihovim licima, i slavili su Boga te

pjevali pjesme radosne zahvalnosti koje su nalikovale glazbi anđela. To su bili oni koji su došli pred Janje, ispovjedili svoje grijehe, primili oprostjenje i sada su u radosnom iščekivanju čekali neki radosni događaj.“

„Čak i nakon što sam ušla u zgradu, obuzeo me strah i osjećaj srama što se moram poniziti pred tim ljudima. Ali činilo mi se da sam primorana ići naprijed te sam polako obilazila oko stupa kako bih se suočila s janjetom, kadli zatrubi truba, hram se zatrese, iz okupljenih svetih uzdignu se pobjedonosni povici, strahovita svjetlost obasja zgradu, a zatim sve obavi gusta tama. Sretni ljudi svi su nestali sa svjetlošću, a ja sam ostala sama u nijemoj strahoti noći. Probudila sam se u duševnoj tjeskobi i jedva sam samu sebe mogla uvjeriti da sam sanjala. Činilo mi se da je moja sudbina zapečaćena, da me Duh Gospodnji napustio i da se nikada neće vratiti.“

„Ubrzo nakon toga usnila sam još jedan san. Činilo mi se da sjedim u krajnjem očaju, lica zakrivena rukama, razmišljajući ovako: Kad bi Isus bio na zemlji, pošla bih k Njemu, bacila se pred Njegove noge i ispričala Mu sve svoje patnje. On se ne bi odvratio od mene, smilovao bi mi se, a ja bih Ga ljubila i služila Mu zauvijek. Upravo tada vrata su se otvorila i ušla je osoba lijepa stasa i lica. Pogledala me sa sažaljenjem i rekla: ‘Želiš li vidjeti Isusa? On je ovdje i možeš Ga vidjeti ako to želiš. Uzmi sve što posjeduješ i pođi za mnom.’“

„Čula sam to s neizrecivom radošću te radosno skupila svu svoju skromnu imovinu, svaku dragocjenu sitnicu, i pošla za svojim vodičem. Poveo me do strmih i naizgled krhkih stuba. Kad sam se počela uspinjati uza stube, upozorio me da držim oči uprte prema gore, da mi se ne bi zavrtjelo u glavi i da ne bih pala. Mnogi drugi koji su se uspinjali tim strmim usponom pali su prije nego što su dosegli vrh.“

„Napokon smo stigli do posljednjega koraka i stali pred vrata. Ovdje me moj vodič uputio da ostavim sve stvari koje sam ponio sa sobom. Radosno sam ih odložio; zatim je otvorio vrata i pozvao me da uđem. U jednom sam se trenutku našao pred Isusom. Nije bilo moguće zamijeniti to prekrasno lice. Taj izraz dobrohotnosti i veličanstva nije mogao pripadati nikomu drugomu. Dok je Njegov pogled počivao na meni, odmah sam znao da Mu je poznata svaka okolnost moga života i sve moje najdublje misli i osjećaji.

„Pokušala sam se zakloniti od Njegova pogleda, osjećajući da ne mogu podnijeti Njegove prodorne oči, ali On se približio sa smiješkom te, položivši svoju ruku na moju glavu, rekao: ‘Ne boj se.’ Zvuk Njegova blagog glasa prožeo je moje srce srećom kakvu ono nikada prije nije iskusilo. Bila sam previše radosna da bih izustila ijednu riječ, nego sam, svladana osjećajima, pala ničice k Njegovim nogama. Dok sam ondje ležala bespomoćna, prizori ljepote i slave prolazili su preda mnom te mi se činilo da sam stigla do sigurnosti i mira neba. Naposljetku mi se snaga vratila i ustala sam. Isusove oči, pune ljubavi, još su uvijek bile uprte u mene, a Njegov je osmijeh ispunjavao moju dušu radošću. Njegova me prisutnost ispunjavala svetim strahopoštovanjem i neizrecivom ljubavlju.“

„Moj me vodič tada otvorio vrata, i oboje smo izašli. Naložio mi je da ponovno uzmem sve stvari koje sam ostavila vani. Kad je to bilo učinjeno, pružio mi je zelenu uzicu, čvrsto smotanu. Uputio me da je položim uz svoje srce te da je, kad god budem željela vidjeti Isusa,

izvadim iz svojih njedara i razvučem do krajnje mjere. Upozorio me da je ne ostavljam smotanu dulje vrijeme, da se ne bi zapetljala i postala teška za izravnati. Položila sam uzicu blizu svojega srca i radosno sišla niz uske stube, hvaleći Gospodina i govoreći svima koje sam susretala gdje mogu pronaći Isusa. Taj mi je san dao nadu. Zelena je uzica u mojem umu predstavljala vjeru, a ljepota i jednostavnost uzdanja u Boga počele su svitati mojoj duši.”
Testimonies, volume 1, 27–29.

Od završetka logorskog sastanka u Exeteru 17. kolovoza pa do 22. listopada 1844. bilo je šezdeset i šest dana. Tih šezdeset i šest dana predstavljaju razdoblje objavljivanja Ponoćnog pokliča, a u kontekstu prispodobe o deset djevice oni koji su tada objavljivali poruku predstavljaju one koji su imali ulja, dok oni koji tada nisu objavljivali poruku nisu imali ulja.

U prispodobi se vjenčanje dogodilo na početku vremena odgađanja. Zakonski sklopljen brak bio je sklopljen, a zatim su svi otišli kući i čekali dok mladoženjin otac ne odluči je li dopušteno izvršiti bračno sjedinjenje. Nevjera između prvoga vjenčanja i drugoga obreda u ponoć smatrala se preljubom. Vrijeme odgađanja temeljilo se na tome što je mladoženjin otac kroz određeno razdoblje čekao vidjeti što će se dogoditi s nevjestom. Je li bila trudna?

Kad je otac odlučio da je sve u redu, započela je ponoćna povorka, a započela je noću kako bi se izbjegla nenasnosna dnevna žega u Palestini. Zbog toga se od djevojaka koje su pratile zaručnicu, djevice iz prispodobe, zahtijevalo da imaju vlastitu svjetiljku i zalihu ulja, čekajući ponoćni povik koji objavljuje da je povorka prema svadbi krenula, jer se trebala odvijati noću. U Exeteru je stigao ponoćni povik, i ili ste imali dovoljno ulja spremnoga za povorku ili niste.

Kada su napustili Exeter s porukom, predočavali su narod koji je bio zapečaćen. Neki su imali dovoljno ulja da uđu na svadbu 22. listopada 1844., a neki nisu. Tih šezdeset i šest dana predstavlja razdoblje u kojemu je Božji narod zapečaćen do zatvorenih vrata nedjeljnoga zakona. Ako su imali odgovarajuću količinu ulja, vjerom su ušli u Svetinju nad svetinjama. Sestra White predočila je Božji narod kako u posljednjim danima ulazi u Svetinju nad svetinjama, a u njezinoj alfa-povijesti ulazak vjerom u Svetinju nad svetinjama uključivao je kušnju života ili smrti. U posljednjim će danima sto četrdeset i četiri tisuće biti iskušano hoće li vjerom ući u Svetinju nad svetinjama. To je ponovno kušnja života ili smrti.

Nastavit ćemo s ovim temama u sljedećem članku.

„Čišćenjem hrama Isus je objavljivao svoje poslanje kao Mesije i započinjao svoje djelo. Taj hram, podignut za prebivalište božanske Prisutnosti, bio je određen da bude zorna pouka Izraelu i svijetu. Od vječnih vjekova Božja je namjera bila da svako stvoreno biće, od sjajnog i svetog serafa do čovjeka, bude hram za prebivanje Stvoritelja. Zbog grijeha čovječanstvo je prestalo biti hramom za Boga. Pomračeno i okaljano zlom, čovjekovo srce više nije otkrivalo slavu Božanskoga. Ali utjelovljenjem Sina Božjega ispunja se naum Neba. Bog prebiva u čovječstvu, i po spasonosnoj milosti čovjekovo srce ponovno postaje Njegov hram. Bog je odredio da hram u Jeruzalemu bude trajno svjedočanstvo o uzvišenoj sudbini otvorenoj svakoj duši. No Židovi nisu razumjeli značenje građevine na koju su gledali s tolikim ponosom. Nisu se predali kao sveti hramovi božanskome Duhu. Predvorja hrama u Jeruzalemu, ispunjena

metežom nečiste trgovine, i odviše su vjerno predstavljala hram srca, oskvrnjen prisutnošću osjetilne strasti i nesvetih misli.“

„Čisteći Hram od kupaca i prodavača ovoga svijeta, Isus je objavio svoje poslanje da očisti srce od onečišćenja grijeha — od zemaljskih želja, sebičnih požuda i zlih navika koje kvare dušu. Citiran je Malahija 3:1–3.” Želja vjekova, 161.

„Prorok kaže: ‘Vidjeh drugoga anđela gdje silazi s neba, imajući veliku vlast; i zemlja se rasvijetli od slave njegove. I povika silno jakim glasom govoreći: Pade, pade Babilon veliki, i postade prebivalište đavola’ (Otkrivenje 18:1, 2). To je ista poruka koja je dana po drugome anđelu. Babilon pade, ‘jer je napojio sve narode vinom gnjeva bluda svojega’ (Otkrivenje 14:8). Što je to vino?—Njezini lažni nauci. Dala je svijetu lažnu subotu umjesto subote četvrte zapovijedi te je ponovila laž koju je Sotona najprije rekao Evi u Edenu—prirodnu besmrtnost duše. Mnoge srodne zablude raširila je nadaleko i naširoko, ‘učeći kao nauke zapovijedi ljudske’ (Matej 15:9).”

„Kad je Isus započeo svoju javnu službu, očistio je Hram od njegova svetogrđem oskvrnjenog stanja. Među posljednjim djelima Njegove službe bilo je drugo čišćenje Hrama. Tako se i u posljednjem djelu upozorenja svijetu Crkvama upućuju dva različita poziva. Poruka drugoga anđela glasi: ‘Pade, pade Babilon, grad veliki, jer vinom gnjeva bluda svojega napoji sve narode’ (Otkrivenje 14,8). A u glasnom pokliču poruke trećega anđela čuje se glas s neba kako govori: ‘Izidite iz nje, narode moj, da ne budete sudionici njezinih grijeha i da ne primite od njezinih zala. Jer grijesi njezini do neba dopriješe i Bog se spomenu njezinih bezakonja’ (Otkrivenje 18,4. 5).” Selected Messages, knjiga 2, 118.